

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Zemanem, advokátem v Benešově, Masarykovo nám. 225, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2008, č. j. 1 Ca 2/2007 – 57, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2008, č. j. 1 Ca 2/2007 – 57. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2007, č. j. 8/2007 – 160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 11. 2006, č. j. S-MHMP 226018/2006. Rozhodnutím prvostupňového orgánu, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a to z titulu porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 4 písm. a), b), § 19 odst. 1 a § 47 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Současně s tím byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a byl mu též uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; žalobce byl též zavázán k náhradě nákladů přestupkového řízení.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel ho citelně poškozuje, neboť ke své činnosti pojišťovacího makléře (i ve svém osobním životě) je fakticky odkázán na používání osobního vozidla. Neodkladným výkonem rozhodnutí mu tak může vzniknout nenahraditelná újma spočívající ve ztrátě zaměstnání, se všemi negativními důsledky z toho plynoucími. Uvedl dále, že přiznání odkladného účinku se žádným způsobem nedotkne nabytých práv třetích

osob a není též v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel rovněž upozornil, že v žalobním řízení městský soud žalobě odkladný účinek přiznal.

Podle ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda negativní účinky rozhodnutí žalovaného (ve vztahu, k němuž by případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti fakticky směřovalo - srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS), stěžovatele v současné době reálně ohrožují, či již odezněly. Stěžovatel přitom tyto účinky spojuje jen s touto částí rozhodnutí žalovaného, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel (v této souvislosti nepřesně hovoří o hrozícím „výkonu rozhodnutí“ této sankce). Prvostupňovým rozhodnutím, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, mu byl totiž tento trest uložen na období 18-ti měsíců, počínaje právní mocí rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tato lhůta uplynula již dne 1. 8. 2008, mohla by zůstat dosud zachována pouze za situace, že by v mezidobí došlo k jejímu stavění. Jelikož samotné podání žaloby odkladný účinek nezakládá (§ 73 odst. 1 s. ř. s.), zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda k tomuto stavění nedochází za podmínek vyplývajících z ustanovení § 41 s. ř. s. Dle věty první tohoto ustanovení *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*. Vzhledem k tomu, že v případě doby po níž byl stěžovateli uložen zákaz činnosti nejde o žádný z případů v citovaném ustanovení zmiňovaných (jde navíc o lhůtu založenou individuálním správním aktem, nikoli právní normou) nemůže k jejímu stavění dojít ani z tohoto důvodu. Nabízí se tedy pouze možnost, že ke stavění lhůty mohlo dojít v důsledku usnesení soudu, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Dle tohoto ustanovení *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem*. Vzhledem k tomu, že přiznáním odkladného účinku *se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí* (§ 73 odst. 3 s. ř. s.), je zřejmé, že vyhověním tomuto rocesnímu návrhu dochází i k sistaci všech lhůt, které se od tohoto rozhodnutí odvíjejí. Lze tedy uzavřít, že po dobu přiznaného odkladného účinku žalobě (od právní moci příslušného usnesení do právní moci meritorního rozhodnutí krajského, respektive městského, soudu) doba uloženého zákazu činnosti neběží. Opačný výklad by ostatně vedl ke zcela absurdní situaci, kdy by přiznáním odkladního účinku (které slouží, jak již bylo uvedeno, jako dočasné opatření předcházející možnému vzniku nevratné újmy na právech žalobce) docházelo fakticky ke zkracování či úplné eliminaci uložené sankce. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že stěžovatel je i nadále vystaven negativnímu účinku sankčního rozhodnutí (sankční lhůta, v důsledku přiznání odkladného účinku prvoinstančním soudem, neběžela v období od 13. 9. 2007 do 18. 4. 2005) a je proto relevantní zabývat se jím uplatněnou argumentací v rámci návrhu na postup ve smyslu § 107 s. ř. s.

Přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nenahraditelnou újmu (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikované na www.nssoud.cz).

O takový případ se však v projednávané věci nejedná. Přijme-li Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele, že je pojišťovacím makléřem a k výkonu své práce používá motorové vozidlo, neimplikuje to ještě nutně závěr o imanentní potřebě motorového vozidla pro výkon této činnosti. Jakkoli lze připustit, že práce pojišťovacího makléře je spojena s větší mobilitou než je to obvyklé u řady jiných zaměstnání, nelze ještě bez dalšího uzavřít, že dočasný zákaz řízení motorového vozidla její výkon zcela znemožňuje. Nezbytnou mobilitu lze jistě do značné míry kompenzovat změnou organizace práce stěžovatele a ve zbytku ji pokrýt využíváním hromadných dopravních prostředků či pomocí třetí osoby. Nejvyšší správní soud si je plně vědom skutečnosti, že takový postup je nepochybně značně diskomfortní popř. též nákladnější, lze však předpokládat, že by zabránil ztrátě obživy stěžovatele, kterou jedinou (ve smyslu argumentace stěžovatele) by bylo možno považovat za vznik nenahraditelné újmy. Na tomto místě sluší znovu připomenout, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je zcela mimořádným procesním opatřením, které má být vyhrazeno pouze pro případy, kdy stěžovateli v důsledku (krajským soudem aprobovaného) rozhodnutí správního orgánu hrozí závažná újma, kterou již nelze dále odčinit.

Nad rámec uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že jako značně problematické se jeví též tvrzení stěžovatele, dle kterého by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo v rozporu s veřejným zájmem. V případě, kdy je jako sankce uložen zákaz řízení motorových vozidel je nutno zohlednit fakt, že tento trest kromě funkce represní (která je mu imanentní) v sobě zahrnuje silně též funkci obrannou, a to zejména ve vztahu k ostatním účastníkům řízení silničního provozu. Lze si proto jen obtížně představit, jakými argumenty by bylo možné podepřít v úvodu uvedené tvrzení stěžovatele. Touto otázkou se nicméně Nejvyšší správní soud podrobněji nezabýval, neboť pro závěr o nesplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postačí nesplnění i jen jediné z podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na postup dle § 107 s. ř. s. nevyhověl.

P o u č e n í : Proto tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček

předseda senátu